

Bilag.

Ministeriet
for
Kirke- og Undervisningsvæsenet.

København, den 29. November 1906.

I Skrivelse af 16. d. M. har det ærede Udvalg begært Oplysning om følgende Punkter i Forslag til Lov om forskellige Forhold vedrørende Begravelser:

1. Om der i de i Lovforslagets § 1 omtalte Præster ogsaa indbefattes Kaldskapellaner;
2. hvilke Grunde der kunne paaberaabes af den ved en Begravelse fungerende Præst i Henhold til Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, for at nægte Lægmand, der høre til Folkekirken, at tale ved Begravelser;
3. hvem det paahviler i Henhold til Forslagets § 3 at paase, at der ved en borgerlig Begravelse intet siges eller foretages, som strider imod det Hensyn, der skyldes Folkekirken; samt
4. hvilke særlige Grunde der skulle kunne findes at tale imod, at der ringes med Kirkens eller Begravelseskappellets Klokker ved Begravelser.

Saaledes foranlediget skal Ministeriet meddele til behagelig Underretning:

ad 1. At dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende, jfr. den som Bilag II. til Lovforslaget trykte Skrivelse fra Formanden for det kirkelige Udvalg — Side 8, Linie 19 foroven ff.

ad 2. Der er i Lovforslaget lige saa lidt fundet Anledning til at optage Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde en Præst skal kunne tillade eller nægte sin Tilladelse til, at Lægmand tale ved Begravelser, som der i Lov Nr. 87 af 15. Maj 1903 om Brugen af Kirkerne § 2 er givet Regler for, i hvilke Tilfælde en Præst kan tillade eller nægte sin Tilladelse til, at Lægmand tale ved gudelige Forsamlinger. Spørgsmaal som disse kunne kun afgøres efter de konkrete Omstændigheder i hvert enkelt Tilfælde, men Ministeriet skal som Eksempler paa Tilfælde, hvor man kunde tænke sig, at en Præst vilde nægte en Lægmand Tilladelse til at tale ved Begravelser, nævne, at det var ham bekendt, at der indenfor den afdødes nærmeste Slægt var Uenighed om at ønske dette, saaledes at den, der havde bestilt Begravelsen, faktisk ikke var i Overensstemmelse med Familien, naar han havde fremsat Ønsket om, at en Lægmand maatte tale, eller at den Lægmand, der ønskedes som Taler ved Begravelsen, enten var en halvforstyrret Person eller tidligere i sin Færd havde lagt aabenbart Fjendskab overfor Folkekirken for Dagen, eller at han, fordi han var kendt skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, ikke kunde anses som uberygtet.